

Η Νόνα μου η Μαριώ (Μιχάλης Μιχαλακόπουλος)

/ [Πεμπτούσια](#)

Τη Νόνα μου, τη μάνα του πατέρα μου, δεν τη γνώρισα ποτέ. Πέθανε νέα. Ήταν δεν ήταν 40-42 χρονώ.

Ούτε φωτογραφία της Νόνας μου σώθηκε για να τη βλέπω πως ήταν. Γιαυτό την έπλαθα με το νου μου. Με υλικά που έπαιρνα από τις περιγραφές του πατέρα μου και των θείων μου. «Ήταν ψηλή και ξεραγκιανή η Νόνα μου. Με σιταρένιο χρώμα και μαύρα μαλλιά. Με μεγάλα καλωσυνάτα μάτια και αγαθή έκφραση. Με αργή και σταθερή περπατησιά. Με προσεγμένα και καθαρά ρούχα. Ακούραστη, υπομονετική, ήρεμη, καλοδιάθετη, φιλότιμη, φιλόξενη, πονετική, γλυκόλογη. Υπάκουη στον παππού μου, αφοσιωμένη στα παιδιά της, αφιερωμένη στο σπιτικό της. Φερμένη νύφη από γειτονικό κεφαλοχώρι το 1907, στο μικρό μου χωριό Αλβάνιτσα Γορτυνίας. Αρχοντοπούλα της εποχής. Με έχοντα και κατέχοντα...».

Την Παναγιά την είχε γειτόνισσα. Δέκα βήματα εχώριζαν τα σπίτια τους. Τα έλεγαν ψιθυριστά τις ατέλειωτες νύχτες του χειμώνα. Η Παναγιά της σφούγγιζε τα δάκρυα και της έδινε κουράγιο. Ο Γιωργάκης, ο παππούς μου, πολέμούσε στο

Μπιζάνι το Φλεβάρη του 1913. Είχε περάσει με το νικηφόρο στρατό μας από το Σαραντάπορο, τα Σέρβια, Τα Γιαννιτσά... Το Μπιζάνι όμως κρατούσε.. Το Μπιζάνι έπεσε. Τα πήραμε τα Γιάννενα. Η Νόνα μου πήρε μια ανάσα.

Ο Γιωργάκης όμως με το 11ο Σύνταγμα, συνέχισε, στο Κιλκίς-στο Λαχανά.. Πόλεμος, πόλεμος, πόλεμος!

Η Μαριώ με τα παιδιά μικρά, με τα γίδια, με τα χωράφια, αγωνίζεται μονάχη, ηρωικά, σαν άξιο κλωνάρι της γενιάς του θρυλικού Καραβόγιαννου...

Αχ! Πόσο ήθελα να την είχα γνωρίσει! Να είχα πάρει κάτι από την ήρεμη δύναμή της. Την πάλλευκη ψυχή της. Την ακατάβλητη αντοχή της, την άδολη σκέψη της. Την αγνή πίστη της!

Κι' αφού δεν είχα τη χάρη να γνωρίσω τη Νόνα μου, τη ζωντάνευα κάθε τόσο, με τη φαντασία μου. Την έβανα να μου λέει παραμύθια. Να μου χαϊδεύει τα μαλλιά. Να μου δίνει συμβουλές. Να με ταΐζει. Να με κοιμίζει. Ακόμα και να με μαλώνει. Και να με δέρνει!

Χρόνια και χρόνια αναζητούσα μέσα και έξω από το σπίτι μας κάτι δικό της να το χω για ενθύμιο, για φυλαχτό. Τίποτα - τίποτα. Λες και μάζεψε μόνη της όλα τα πράγματα της πριν πεθάνει και τα εξαφάνισε...

Μόνο μια παλιά αλευροκασέλα βρήκα δικιά της, ξεχασμένη στο κατώι του σπιτιού μας. Την έβγαλα στο φως. Την καθάρισα. Χαραγμένα με μαχαίρι βρήκα τα αρχικά από το όνομα της ! ΜΓΜ.

Άφωνος άφησα τότε τη φαντασία μου να οργιάσει !...Ζωντάνεψα μεμιάς τη Νόνα μου !...Την έβαλα να παίρνει αλεύρι με εκείνα τα μακριά της δάκτυλα από την κασέλα της !...Να ζυμώνει το πρόσφορο για την Παναγιά! Να μου φτιάχνει μια κουλούρα για να με ευχαριστήσει και μετά να ξαναφεύγει αθόρυβα, σιωπηλά προς τον ουρανό !!!...